

BoonBerichten

Mededelingen en berichten van het Louis Paul Boon Genootschap

Nummer 4, april 2002 (extra editie i.v.m. jaarvergadering)

BERICHT VAN HET BESTUUR

Oplettende krantenlezers en radioluisteraars zullen hebben vernomen dat het genootschap opnieuw door de Belgische auteursrechtenorganisatie Sabam, op instigatie van de Erven Boon, ervan wordt beschuldigd inbreuk te plegen op het auteursrecht. Dit op grond van het verschijnen van het nieuwe nummer van *Boelvaar Poef*, jrg. 2, nr. 1, waarin opgenomen de briefwisseling Gaston Burssens en Louis Paul Boon.

Het gaat om de gepubliceerde brieven van Boon. Sabam stelt zich namens de Erven Boon op het standpunt dat vanwege het ontbreken van schriftelijke toestemming voor de publicatie door de Erven Boon het genootschap art. 3, lid 1 van de Auteurswet 1994 zou hebben geschonden. Om die reden manen zij het bestuur om allen die *Boelvaar Poef* hebben ontvangen te verzoeken het nummer, of tenminste de bladzijden met de brieven van Boon aan Burssens, aan het bestuur terug te sturen die dan op zijn beurt de bladzijden dan wel nummers bij Sabam ter vernietiging zal bezorgen. Voorts manen zij zowel het bestuur als Jos Muyres, de bezorger van de briefwisseling, schriftelijk te verklaren geen verdere correspondentie te publiceren.

Als het bestuur niet binnen acht dagen aan deze eisen voldoet, zullen Sabam en de Erven Boon het genootschap doen dagvaarden om via de rechter de vernietiging te bereiken, een schadevergoeding van € 12.500 te eisen en een dwangsom te laten vaststellen voor iedere verdere publicatie zonder toestemming. Dit aangetekende schrijven is op 2 april bezorgd en in ontvangst genomen.

Wat is er nu eigenlijk aan de hand?

Sabam doet het voorkomen alsof het een zaak betreft die sedert september 2001 aan de orde zou zijn gekomen. In die maand hebben de Erven Boon op verzoek van Jos Muyres schriftelijk toestemming gegeven voor de thans gewraakte publicatie, onder vermelding van plaats van publicatie en honorarium (5% van de losse verkoopprijs voor de hele oplage) voor de Erven. Een week later werd die toestemming weer ingetrokken: de Erven Boon hadden zich niet gerealiseerd dat zij de rechten inmiddels aan het

Boon-documentatiecentrum van de Universiteit van Antwerpen (UIA) hadden verkocht. Later blijkt, naar zeggen van de Erven, dat deze verkoop al in 1997 heeft plaatsgevonden.

Voor de redactie, het bestuur, maar vooral voor Jos Muyres kwam deze bekentenis als een klap in het gezicht. Zonder met hem één woord gewisseld te hebben, hadden de Erven dus een werkzame overeenkomst naast zich neergelegd en waren met een andere bidder tegen financiële vergoeding in zee gegaan.

Er bestaat echter ook al een briefwisseling vanaf 1989 t/m 1994 tussen Jos Muyres en de Erven Boon en van 1989 t/m 1997 tussen Jos Muyres en De Arbeiderspers, waaruit zonneklaar blijkt dat Muyres en de Erven tot publicatie van de briefwisseling wilden komen en dat deze bezorgd zou worden door Muyres. Niet alleen de Boon – Burssens correspondentie, maar ook en zo mogelijk alle bestaande correspondentie. Als een voortzetting van de door Muyres in 1989 bij De Arbeiderspers gestarte “Brieven aan literaire vrienden”. Er was in die tijd geen contract, het ging niet om geld, maar er was wel de wederzijds schriftelijke neergelegde bewilling. En dat is ook een overeenkomst. Deze briefwisseling heeft het bestuur nu bij Mr. Eddy Van Vliet, onze zaakwaarnemer in Antwerpen, bezorgd. Hij zal Sabam daarmee confronteren en duidelijk maken dat de rechten verder reiken dan september 2001. En dat er meer aan de orde is dan alleen de belangen van de Erven Boon of het UIA. Het gaat ook om de belangen en de rechten van de Erven Burssens, die, vroeger en nu niet, geen moment gearzeld hebben toestemming tot publicatie te geven. Zonder enige financiële vergoeding.

En het gaat ook om de rechten en de belangen van Muyres die in 1997 onkundig werd gehouden van een overeenkomst over een omvangrijk werk waaraan hij regelmatig zijn energie besteedde en waarover hij in 2001 mocht vernemen dat hij nutteloos werk had verricht. Zulke vormen van onhoffelijkheid komen hard aan indien men in tien dagen tijd eerst een hartelijke instemming en vervolgens een brief met afwijzing krijgt omdat iemand anders (het UIA) er al geruime tijd mee bezig zou zijn en waarbij onjuistheden gedebiteerd worden over de instemming van de Erven Burssens voor publicatie door

BoonBerichten

Pagina - 2 -

het Boon-documentatiecentrum. Pas in latere briefwisseling, van oktober 2001, wordt ineens gesproken over een contract met het Boondocumentatiecentrum. Het op deze wijze omgaan met rechten en belangen is niet te rechtvaardigen naar de mening van het bestuur. Net zomin als het blijkbare willekeurige handelen van Sabam en de Erven Boon. Om die reden tekent het bestuur van het genootschap verzet aan bij Sabam tegen zijn aantijgingen en verwacht dat de nieuwe informatie hen zal overtuigen van de gebrekkigheid van hun aanvankelijke beoordeling.

Wat als Sabam en de Erven Boon zich niet laten overtuigen?

In extremo tekenen zich twee mogelijke wegen af:

1. Het bestuur gaat in op de maning van Sabam en verklaart nooit meer correspondentie te publiceren en zendt aan de leden een brief uit waarin tot een daad van cultuurvandalisme wordt opgeroepen: het verwijderen van de bladzijden met de brieven van Boon aan Burssens. Daarbij dient zich vanuit de gezichtshoek van bescherming van het cultuurbezit de vraag aan hoe de brieven van Burssens aan Boon tegen vernietiging te beschermen. Want dat wil gelukkig niemand.
2. Het bestuur gaat niet in op de aanmaning van Sabam en stuurt dus niet het gevraagde verzoek aan de leden en poogt in een tegen hem aan te spannen gerechtelijke procedure bij de rechter bevestiging van zijn opvatting te vinden.

Tussen [1] en [2] liggen natuurlijk ook nog andere denkbare aftakkingen.

De kwestie kan ook anders gesteld worden. Terugblikkende naar de afgelopen tijd en de obstakels die wij als bestuur en genootschap op onze weg vonden, komt de vraag naar voren of het bestuur in de komende periode het genootschap langzaam in reepjes moet laten snijden door de periodiek opdoemende claims van de zijde van de Erven Boon of dat we maar de confrontatie moeten aangaan, met het risico – sinds het recht blind en onvoorspelbaar is – dat we mogelijk met een uitspraak in één keer voor de dissolving van het genootschap staan.

Gelet op de geëiste schadevergoeding is dat misschien wel de bedoeling van de eiser: € 12.500 is namelijk onze contributieopbrengst van één jaar!

We hopen als bestuur met de leden over deze aangelegenheid tijdens de komende bijeenkomst in Den Haag op 13 april uitvoerig te kunnen overleggen. Afhankelijk van de ontwikkelingen hopen wij u daar ook nadere voorstellen te kunnen voorleggen.

Namens het bestuur,

André Dumont

Voorzitter

EEN MEDEDELING VAN GEHEEL ANDERE AARD

Op de agenda voor de jaarvergadering staat onder andere de vaststelling van de lidmaatschapsgelden voor het jaar 2003 en 2004. Het bestuur heeft zich over de financiële toestand en perspectieven beraden. Op grond daarvan wordt aan de ledenvergadering voorgesteld te besluiten de contributie voor 2003 en 2004 € 33 te doen zijn.

Colofon
BoonBerichten

Bestuur:
André Dumont (voorzitter) Luc Geeroms
(ondervoorzitter), Noud Cornelissen
(ondervoorzitter), Freddy Van Hollebeke
(secretaris), Cees Schrama (secretaris), Geert
Goeman en Henk Matthezing

Secretariaat: Cees Schrama, Marnixplein 10,
NL – 2023 RL Haarlem, tel. 0031 23 5252658
E-mail cschrama@sincon.nl

Bankrekening België: 068-2004947-81 L.P.Boon
Genootschap, Oude Vismarkt 1, 9300 Aalst.

Bankrekening Nederland: giro 5685885 L.P.Boon
Genootschap, Haarlem